

som paa Grund af Alderdom, Udslidthed, Svaghed have været tvungne til at gaa til det offentlige.

Jeg tror ikke, man vil kunne hjælpe dem alle med det Forslag, her foreligger, men jeg tror, man vil gavne mange, og at man i hvert Fald vil stille dem friere og bedre, idet de fri Fattiggasser selvfølgelig lettere ville kunne magte at holde en Mand eller Kvinde udenfor Fattigvæsenet i 5 Aar end, som de nu mange Gange maa, i 10 Aar. Man maa vel erindre, at de fri Fattiggasser som alle velgørende Institutioner have mange andre Opgaver — bl. a. at hjælpe de arbejdsløse —, som det er overflødigt her at komme nærmere ind paa. Men det gælder om de fleste af de Mennesker, jeg her taler om, at det er Mennesker, der have ofret alt, hvad de ejede af Arbejdskraft, for Samfundet, de have givet Samfundet alt. Adskillige af de ærede Medlemmer have jo som Medlemmer af Sogneraad ligesom jeg haft rig Lejlighed til at se en saadan gammel Mand eller Kvindes Skudsmaalsbog og set, hvor ofte de have begyndt at arbejde, fra de vare 8 eller 10 Aar. Saaledes har Livet formet sig for dem som en eneste lang Arbejdsdag. Disse Mennesker have altid savnet, altid lidt, og saa er der kommet et Tidspunkt i deres Liv i Alderen mellem 50—60 Aar, hvor de have været tvungne til at henvende sig til det offentlige. Og saa siger man til dem: vi straffe eder, vi sætte den sorte Kokarde paa eder, vi stille eder daarligere end Forbryderne i vort Samfund. Saaledes er Stillingen.

Nu har man ved en Benaadningsakt løsladt en Mængde Mennesker, der have gjort sig skyldige i mere eller mindre grove Forbrydelser. Jeg dømmet dem ikke, men der er mange grove Forbrydere derimellem, bl. a. to Mænd, der have myrdet andre Mennesker. Den ene har skændet et Barn paa den sjofleste Maade og derefter myrdet det. Disse to ville, naar de ere 60 Aar, kunne faa Alderdomsunderstøttelse — de, som dog have begaaet den grovste af alle Forbrydelser, som have myrdet Mennesker. Derimod nægter man en gammel fattig Mand eller Kvinde paa 60 Aar Adgang til Alderdomsunderstøttelse, blot fordi vedkommende maaske har faaet 2 Kr. i Hjælp af det offentlige.

Højre har hidtil modsat sig Indskrænkningen af Fristen fra 10 til 5 Aar. Denne Bestemmelse om de 10 Aar har skadet mange og ikke gavnet nogen. Den beskytter, den varetager ingen Interesser. Vi have ved de Love, vi have vedtaget i de

sidste Aar, været med til at give os den Stemning i Vold, som vort Forslag her er Udtryk for. Faktisk er Forholdet det, at vi ved Statstilskuddet til de fri Fattiggasser og ved Børneloven have været med til at føre vor Lovgivning ind i et Spor, som svarer til det, vi i Dag foreslaa Dem, mine Herrer, at gaa videre i. Jeg ved ikke, hvilken Undskyldning de moderate, som i sin Tid vare med til at føre Loven af 1891 frelst i Havn, have for at have været med til at vedtage den omtalte Bestemmelse. Jeg erindrer mig, at det ærede Medlem for Assens (Berntsen) under Behandlingen af Lovforslaget sagde, at det var bare en Begyndelse; naar først man fik begyndt, gled det hele af sig selv. Jeg har nu ikke set, at det ærede Medlem har gjort noget for at komme over Begyndelsen. Han har ikke været med i det Arbejde, der drev Udviklingen og Lovgivningen frem til mere Humanitet, tværtimod. Men jeg ved, at de moderate skulle have sagt: Vi kunde ikke faa Højre med, og vi maatte derfor indrømme Højre dette, at der skulde gaa de 10 Aar hen, inden man kunde faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg ved naturligvis ikke, hvor meget der er i dette. Loven blev jo nemlig til ved Udentingsforhandling. Jeg ved ikke, om Højre har størst Prioritet i de 10 Aar, eller de moderate have det. De moderate vare solgte, og Højre var bundet, sagde man: Men vi ere ikke bundne, vi staa frit, og det Højre, der er her i Salen nu, er et helt andet end i 1891. Der er vist kun et eneste Medlem tilbage fra den Tid, og ham regner Højre jo ikke mere for Højre; de have ham i Finansudvalget, men de regne ham ikke for Højre. Han er vist den eneste, der er tilbage fra den Tid. (Afbrydelse). Naar er der flere? Ja, der er jo den ærede Formand for Arbejdsgiverforeningen (N. Andersen). Men der er kommet et socialt Højre. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) og det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmusen) agere jo et Slags tory-demokratisk Højre. De sætte sociale Spørgsmaal paa Dagsordenen. Nu vil det være interessant at se, om virkelig disse to ærede Medlemmer have saa megen Indflydelse i Højre, at de nu kunne faa gjort godt igen det, der blev forbrudt mod de fattige i 1891.

Dette Forslag staar i Rapport til de Beslutninger, som en Række af Landets Byraad have truffet i Anledning af Kong Christian IX.s Død, og som gik ud paa at eftergive al urefunderet Fattighjælp i det Omfang, Loven tillod. Forholdet er jo